

РЕШЕНИЕ

№ 39635

гр. София, 14.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав, в
публично заседание на 06.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Василева

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **7974** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145–178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на К. Д. Й., гражданка на Румъния, подадена чрез адв. А. В., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № GRAM-1568906/05.06.2026 г., издадена от младши автоконтрольор при сектор „Пътна полиция“ към Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи – Б., с която на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ ЗДвП е приложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 1 ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от три месеца.

В жалбата се излагат доводи за некомпетентност на издателя, съществени нарушения на административнопроизводствените правила и противоречие с материалния закон. Оспорва се допустимостта на оправомощаването на младши автоконтрольор да издава заповеди за прилагане на ПАМ. Поддържа се несъответствие между описаното нарушение по чл. 123, ал. 1, т. 1 ЗДвП и посочените правни основания на мярката. Оспорва се фактическата обстановка, като се твърди, че временното отдалечаване от автомобила е било следствие от стрес и шок след произшествието. Релевира се и възражение за неопределеност на срока на мярката. Прави се искане за отмяна на заповедта и присъждане на разноските по делото.

Ответникът – младши автоконтрольор при сектор „Пътна полиция“ към ОДМВР – Б., не изразява становище по жалбата. В придружителното писмо, с което преписката е изпратена, е направено възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд – София-град, III отделение, 66 състав, при извършената проверка по чл. 168, ал. 1 АПК, намира за установено от фактическа страна следното:

На 06.06.2026 г. К. Г. К., на длъжност младши автоконтрольор при сектор „Пътна полиция“ към ОДМВР – Б., е съставил срещу жалбоподателката Акт за установяване на административно нарушение, серия GA № 4599357. В акта е посочено, че на 05.06.2026 г. около 23:55 ч. по път I-1/E-79, в района на км 366.200, с посока от [населено място] към [населено място], тя е управлявала лек автомобил BMW 650i xDrive с регистрационен № ZH286898, собственост на SHG Swiss Handels Group GmbH.

В обстоятелствената част на АУАН е описано, че при кръговото кръстовище след бензиностанция „Г.“ водачът не съобразява скоростта с пътната обстановка, удря бордюр, метален стълб с пътни знаци БЗ и Г12 и метална еластична ограда, като настъпва ПТП с материални щети. Посочено е, че автомобилът остава на място поради невъзможност да бъде преместен, а водачът не остава, за да установи последиците от произшествието, и е върнат от автопатрул АП-210 около 02:00 ч. Като нарушени са отразени чл. 20, ал. 2 и чл. 123, ал. 1, т. 1 ЗДвП. В акта е отбелязано „нямам възражения“, а в разписката – получаване на препис на 06.06.2026 г.

Оспорената заповед № GPAM-1568906 е издадена с дата 05.06.2026 г. В нея е посочен АУАН серия GA № 4599357 и е възпроизведено описанието на произшествието и последващото поведение на водача. Като нарушена разпоредба е отразен чл. 123, ал. 1, т. 1 ЗДвП – „не спира и не установява последиците от ПТП“. На основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ ЗДвП е разпоредено временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от три месеца. В разписката към заповедта е вписана дата на получаване 05.06.2026 г.

В преписката е приложено писмено сведение от жалбоподателката с отбелязан преводач. В полето „ДАТА“ е вписано 06.06.2026 г., а текстът започва с „Днес 05.06.26 г. около 23:30 ч.“. В него тя описва управлението на автомобила и удар в пътно съоръжение. Посочва, че след удара е поставила автомобила на заден ход и е ударила още нещо, след което е слезла и е отишла пеша до бензиностанция на около 150 м. Заявява, че не се е обадила на телефон 112 и не се е свързала с „Пътна полиция“, тъй като не се е чувствала добре.

Приложена е докладна записка на К. Г. К. с рег. № 1116р-4823/08.06.2026 г. В текста ѝ е посочено, че на 06.06.2026 г. около 00:10 ч. той и друг полицейски служител са изпратени по сигнал за ПТП в района на км 366.200 на път I-1/E-79. Отражено е, че на място е бил автопатрул АП-210 и самокатастрофиралият автомобил, но водачът не е бил установен. По-късно други служители са довели жалбоподателката и още едно лице. В докладната е отразено, че жалбоподателката е посочила пред преводача, че е управлявала автомобила при инцидента. Посочено е съставяне на АУАН, заповед за ПАМ и протокол за ПТП, както и снемане на писмено сведение.

На 06.06.2026 г. е издадено Наказателно постановление № 26-1116-000609 от О. С. С. – полицейски инспектор в група „ОДЧ“ към ОДМВР – Б.. В него за нарушение на чл. 20, ал. 2 ЗДвП е наложена глоба по чл. 179, ал. 2 ЗДвП, а за наущение на чл. 123, ал. 1, т. 1 ЗДвП – лишаване от право да управлява МПС за три месеца и глоба по чл. 175, ал. 1, т. 5 ЗДвП. По преписката е приложена жалба срещу наказателното постановление и придружително писмо за изпращането ѝ на Районен съд – Благоевград.

По преписката са представени Заповед № 244з-47/07.01.2026 г. на директора на ОДМВР – Б., Удостоверение с рег. № 244р-23450/10.08.2026 г. и Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи за определяне на службите за контрол по ЗДвП.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активно легитимирано лице, срещу

подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

На основание чл. 168, ал. 1 АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а проверява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган. Чл. 172, ал. 1 ЗДвП допуска принудителните мерки да се прилагат както от ръководителите на службите за контрол, така и от оправомощени от тях длъжностни лица. Следователно възражението, че младши автоконтрольор не може да бъде оправомощен, противоречи на изричната законова уредба. Със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. областните дирекции на МВР са определени за служби за контрол. Директорът на ОДМВР – Б. е оправомощил с т. 2 от Заповед № 244з-47/07.01.2026 г. младшите автоконтрольори I и II степен да издават заповеди и по чл. 171, т. 1, б. „з“ ЗДвП. Удостоверението от 10.08.2026 г. установява, че издателят заема именно длъжност от този обхват. Не е налице основание за обявяване на нищожност поради некомпетентност.

Заповедта е в писмена форма и съдържа индивидуализация на издателя и адресата, фактическо описание, посочено правно основание и разпоредена мярка. Изписването на подбуква „бб“ и позоваването на чл. 175, ал. 1 ЗДвП не създават сами по себе си твърдяното в жалбата противоречие. Чл. 123, ал. 1, т. 1 ЗДвП урежда задължението на водача при ПТП, а чл. 175, ал. 1, т. 5 ЗДвП предвижда наказанието за неизпълнение на задълженията като участник в ПТП. Тази санкционна хипотеза попада в приложното поле на чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ ЗДвП.

Неоснователно е и възражението за неопределеност на срока. Законът обвързва действието на мярката с решаването на въпроса за отговорността и едновременно установява максимална продължителност от три месеца за съответната хипотеза. Възпроизвеждането на тези два предела в заповедта определя продължителността на ограничението съобразно закона. Не е необходимо предварително да бъде посочена календарната дата, на която ще приключи административнонаказателното производство.

Оспорената заповед обаче е постановена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, което обуславя отмяната ѝ на основание чл. 146, т. 3 АПК.

Съгласно чл. 35 АПК индивидуалният административен акт се издава след изясняване на относимите факти и обстоятелства и обсъждане на обясненията и възраженията на заинтересованите лица. Чл. 36 АПК възлага на административния орган служебното събиране на доказателствата. Спазването на тези правила предполага установима последователност между изясняването на фактическите основания и издаването на акта. Съществено е нарушението, когато засяга това изясняване и възможността за защита и съдебен контрол, а спазването на правилата би могло да доведе до различен резултат.

В настоящия случай събраните документи не позволяват непротиворечиво да се установи кога е приключило изясняването на поведението на жалбоподателя и кога е издадена заповедта.

Заповедта и разписката за получаването ѝ са с дата 05.06.2026 г., докато АУАН серия ГА № 4599357, на който заповедта изрично се позовава, е съставен на 06.06.2026 г. По докладната записка полицейските служители са изпратени на място около 00:10 ч. на 06.06.2026 г., а самата заповед включва в описанието си и връщането на водача около 02:00 ч. Така актът, датиран и отразен като връчен на 05.06.2026 г., се основава на документ от следващия ден и описва последващи действия. Това е вътрешно противоречие с пряко значение за проверката дали към момента на издаването е съществувало и е било установено основанията за административната

принуда.

Съдът съобразява, че съставянето на АУАН поначало не е задължителна предпоставка за издаването на всяка заповед за ПАМ. Поради това единствено обстоятелството, че АУАН е от по-късна дата, не обуславя автоматично отмяна, ако релевантното нарушение е било установено преди заповедта с други доказателства. В настоящия случай обаче органът изрично е основал акта си на конкретния АУАН, а останалите документи не утвърждават приключило изясняване на описаното поведение преди вписаната дата на издаване. Докладната записка е от по-късна дата и описва действия след полунощ на 06.06.2026 г. В тежест на ответника по чл. 170, ал. 1 АПК е да установи непротиворечиво момента на издаване на акта и фактическите основания, съществували тогава. В случая това не е изпълнено.

Към тази съвкупност следва да се отнесе и разминаването между датата, вписана в края на писменото сведение – 06.06.2026 г., и началното изявление „Днес 05.06.26 г. около 23:30 ч.“. Следва да се разграничат датата на съставяне на документа и датата на събитията, за които се отнася изложението. Описването на събития от предходния ден в сведение, съставено на следващия ден, само по себе си не е противоречие и не обезсилва документа. Употребата на думата „днес“ обаче не съответства на датата 06.06.2026 г., вписана като дата на сведението. От това не може без допълнителни данни да се установи дали е неточно началното изявление, дали е неточна датировката, или по какъв начин изложението е оформено. А съдът не може да избере някое от тези обяснения по предположение. Сведението не може да послужи за преодоляване на недоказаността относно момента, в който органът е установил фактическите основания на мярката.

Не може по предположение да се приеме, че датата 05.06.2026 г. е техническа грешка и че действителната дата на заповедта е 06.06.2026 г. Първата дата е отразена както в заповедта, така и в разписката за получаването ѝ. В доказателствата по делото няма данни, които да отстраняват това противоречие и да установяват друг момент на издаване.

Този извод съответства на възприетото в Решение № 2413 от 12.04.2021 г. по адм. дело № 1032/2021 г. на Административен съд – София-град, III отделение, 73 състав.

Съществеността на нарушението произтича от това, че е засегнато изискването административното произнасяне да следва изясняването на относимите обстоятелства и обсъждането на обясненията на адресата. Не може да се провери каква доказателствена съвкупност е била на разположение на органа и е била преценена при издаването на заповедта. Това затруднява защитата на жалбоподателката и препятства съдебната проверка на предпоставките за административната принуда към релевантния момент. Изясняването на действителната последователност и обсъждането на поведението след ПТП биха могли да доведат до различен извод за необходимостта и основанията за прилагане на мярката.

При тези обстоятелства оспорената заповед е издадена при съществено нарушение на чл. 35 и чл. 36 АПК и следва да бъде отменена на основание чл. 146, т. 3 АПК. Установеният процесуален порок е достатъчен за отмяната на процесната заповед, като не е необходимо за разрешаването на настоящия спор да се формира окончателен извод дали жалбоподателката е осъществила нарушение по чл. 123, ал. 1, т. 1 ЗДвП. Именно неизясняването на фактическата и времевата последователност обуславя незаконосъобразността на заповедта.

При този изход на спора и своевременно направеното искане за разноси на жалбоподателката се дължи възстановяване на доказаната държавна такса от 5,11 евро на основание чл. 143, ал. 1 АПК. По делото не е представен договор за правна защита и съдействие с уговорено и заплатено адвокатско възнаграждение, нито е заявено и установено предоставяне на безплатна адвокатска помощ, Поради това адвокатско възнаграждение не следва да се присъжда.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 66 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-1568906/05.06.2026 г., издадена от младши автоконтрольор при сектор „Пътна полиция“ към Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи – Б..

ОСЪЖДА Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи – Б. да заплати на К. Д. Й., гражданка на Румъния, сумата от 5,11 (пет евро и единадесет евроцента) евро, представляваща разноски по делото за платена държавна такса.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. второ ЗДвП.

СЪДИЯ: